

ΠΕΡΙΠΕΤΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ κατάληξις καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ κόμητος Λέισσερ, ἡ λύσσα καὶ ἡ ὄργη του ἦταν τόση, ὥστε λίγο ἔλειπε νὰ μείνῃ ἀπόλητος. Τὸ ποτήρι τοῦτεσε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σωρίζεταν κάτω, ἀν δὲν τὸν κρατοῦσε ὁ ἀθάνατός του...

Ὁ σὶρ Τζὼν εἶ ἄλλου, κατάλητος καὶ μανιασμένος γιὰ τὴ φηγὴ τοῦ νέου, ἄρχισε νὰ βλαστημᾷ ζωνζώματα καὶ νὰ φοβερίζῃ τοὺς φρονιτοὺς ὅτι θὰ τοὺς κρατοῦσι, ἀν δὲν τοὺς μυστηρίσῃσι ποῖος συντέλεσε στὴ δραπέτευσί του φυλακισμένου. Οἱ δουστιχισμένοι ὄπλιται τὸν ἐδεδούσαν ὅτι κανένας δὲν εἶχε ἐγκαταλείπει τὴ θεοὶ του καὶ ὄποτερο ἀπὸ θεμιτῆς ἐκείσε ὁ σὶρ Τζὼν συγκατετέθη νὰ τοὺς μετρίσῃ τὴν ποικί. Τὼς ἔβαλε λοιπὸν ὄλους στὴ γραμμὴ καὶ τοὺς ἔδωσε στὴν ἀλάτῃ ἀπὸ εἰσοσιπέντε γροῦς βουδουχίσε τοῦ καθενός...

Τὸ περὶτορο στὸ μεταξὺ αὐτὸ ἔγινε ἀνο-κάτω ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ Τζὼν Τροῦμφρ, ἀλλὰ ἡ ἐξουθενὸν του ἔβηναν χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ὁ μακαρίτης δοῦξ Λωγκεστὸν, ὁ ἰδικτήτης τοῦ πόργου, εἶχε φροντίσει νὰ μὴ φείνηται καθόλου τὸ μέρος τοῦ πατόματος, ὅπου ἀνογιόταν ἡ κατανακτὴ.

Ὁ βαρωνίσκος δὲν ἤξερε τί νὰ ἐπιθέσῃ γι' αὐτὴ τὴν ἀφην-δια δραπέτευσί καὶ ἀπὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ διακόψῃ τὴς ἀνακτιήσεις του.

Μόλις ἐξημέωσαν, ὁ κόμης Λέισσερ εἰδοποίησε τὴ βασίλισσα καὶ τὸν δούκα Χόβαρτ ὅτι ἐπιλησῆσε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ Μαρία Στοῦαρτ, ἀπὸ ἐξουθενήσε τὰ ἀνογιὰ ῥοῖζα τῆς, ἐβόγη ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴ λαδίη Λωγκεστὸν, τὴ Μαρία καὶ τὴ Λευκή. Ἀσπάρθηκε τὴ δούκισσα καὶ τὴς δύο νέες, ποὺ τῆς φίλησαν κλαίοντας τὰ χεῖρα, καὶ τὴς εἰςχωρίσθησε μὲ θεομὰ λόγια γιὰ τὴν ἀφοσίωσί τους.

Ἐστερα στηρίχθηκε ἀπάνω ἀπὸ δούκα ντὲ Νορφόλκ καὶ καθάλλεψε. Τὸ ἤθλο της παρῆκε ἀνογι ἀνάμο, μὰ τὸ λυγρὸ καὶ ὄβρο ὄμμα της εἶχε συντριβεῖ ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴς ἀλλεπάλληλες ἀγονίες. Φτωχὴ βασίλισσα!...

Ὅταν οἱ ἐπιλοὶ στρατιῶτα συγκεντρωθῆκαν μὲ γυνὰ ξίφη γύρω ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἀχαιμάτους, ὁ κόμης Λέισσερ ἔδωσε τὸ σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ἡ συνοδεία ἐξέκινησε, περνώντας τὸ μικρὸ ποτάμι ποῦτρεχε μῆρος ὀτὸ μέγαρο.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἐβόγη ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, γύρισε πρὸς τὴς τρεῖς γυναῖκες, ποὺ στέκοιταν ὀτὸ προαίλιο καὶ κλαίοντα, καὶ τοὺς φώναξε:

— Καλὴ ἀντάμωσι στὸν ἄλλο κόσμω!...

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀκρὴ τῆς δειντοροχίσεως μὲ τὴς καστιανέξ καὶ ἐπρόκειτο νὰ κατενθῆσαν πρὸς τὰ δεξιά, γιὰ νὰ πάρουν τὸ δρόμω τοῦ Λονδίνου, ὁ κόμης Λέισσερ κάλεσε κοντὰ του τὸν Τζὼν Τροῦμφρ καὶ τὸν εἶπε:

— Ὡρα, βαρωνίσκος, ἡ ὑπόθεσι μας ἐκανωρίστηκε καὶ ἡ παρουσία σου δὲν μοὺ εἶνε περὶ ἀναρῆτηρη. Πῆγαινε νὰ ἐκτελέσῃς αὐτὰ ποὺ σοὺ εἶπα καὶ μὴ λημονήσῃς ὅτι πρόπει νὰ ἐπιτύχῃς μὲ κάθε θυσία. Ἄκουσε; Πρέπει νὰ ἐπιτύχῃς!...

— Χρεῖζάμοσι δύο ἄντρες, ἐκλιμαρῶτατε, εἶτε ὁ βαρωνίσκος. Πῆρε τους καὶ φύγε ἀμέσως. Σε περιμένο ὀτὸ Λονδίνω, ὅπου θάξω ἐτοιμάσει ἕνα κλωνὶ ἀντάξω τοῦ ποῦλου, ποὺ θὰ μοὺ φέρῃς...

Ὁ Τροῦμφρ ἀποχωρήθησε τὸν κόμητα, διάλεξε ἀπὸ τὴ φρουρὰ δύο ἰκανοτάτους στρατιώτες, στοὺς ὁποῖους εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, καὶ ἔξαναστῆε κἀπαύσαντα τὸ δρόμω ποὺ ὄδηγοσε πρὸς τὸ μέγαρο τῆς δουκίσεως Λωγκεστὸν.

Ἡ αὐλὴ ἦταν ἔρημη. Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες εἶχαν μα-

ζευτεῖ στὰ μαγειρεῖα καὶ μιλοῦσαν γιὰ τὰ τελευταῖα ἐξαιρετικὰ γεγονότα.

Ὁ βαρωνίσκος ἄφησε τὸ ἄλλωτὸ του στοὺς δύο στρατιώτες καὶ ἐνέβηκε ἀπὸ διαμέρισμά της δεσποινίδος Λευκῆς Βάξ. Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ χτύπησε τὸν πόστα προσκετικὰ. Ἡ Λευκή, ποὺ πῆγε νὰ ἀνοίξῃ ἡ ἴδια, ὅταν εἶδε μπροστὰ της τὸν μιστὸ βαρωνίσκο, ὀπισθοχώρησε ἀπὸ τὴ φρέζ.

— Σεῖς, κόμει! τοῦ φώναξε.

— Ναί, ἐγὼ, δεσποινίς, ὁ ταπεινότηας δοῦλος σας. ἀπάντησε ὁ βαρωνίσκος, χαμερτώντας τὴν μὲ χαμόγελο.

— Μὰ σὰς εἶδα ποὺ ὀλίγοι νὰ φεύγεται. Γιατὶ γυρίσατε πίσω; Μήπως ἔρχεστε νὰ μοὺ ἀναγγεῖλετε καμιά νέα συμφωρὰ;

— Ἡσιχάσατε, δεσποινίς. Δὲν πρόκειται γιὰ τέτοιο πράγμα. Ἐβου ἐντολή ἄμοι νὰ σὰς ἀνακαίνωσω ἕνα ζήτημα ἀποδουσιωτῆς σημασίας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε μ' ὄλη τὴν προσοχή σας.

Κι' ἐνὸς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τζὼν Τροῦμφρ, πάντοτε χαμερτώντα, καὶ πάντοτε χαμεργελώντας, μῆρες μῆξ μὲ τὴν Λευκὴ στὴν κἀμαρα, ἔκλεισε πίσω του τὴν πόστα καὶ μὲ μὰ ἐπιδέξια ἔβηναν πῆρε θεοὶ μεταξὺ τῆς ὄμοιας κόμης καὶ τῆς ἐξόδου.

— Ἀλλὰ τί θέλετε τέλο; πάντων, κόμει; τὸν ρώτησε ἡ Λευκὴ στενωχωρημένη. Ποιὰ εἶνε ἡ ἀνακίνωσι ποὺ θὰ μοὺ κἀνεται;

— Ἐἵμαι ἀπεσταλμένος, δεσποινίς, ἐνὸς ἠψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ προσώπου, ἡ μῆλλον ἐκτελεῶ χρεὶ προσεβητοῦ...

— Καὶ ποῖ εἶνε, παρακαλῶ, τὸ ἠψηλὸ καὶ ἰσχυρὸ αὐτὸ πρόσωπο, ποὺ σὰς μεταχειρίζεται ὡς προσεβητοῦ; ξαναρωτήσε ἐκεῖνὴ μὲ εἰρωνία.

— Δὲν τὸν ἐμαντῶσατε ἀκόμα; Εἶνε ὁ εὐγενής προσεβητοῦ μου, ὁ κόμης Λέισσερ!...

— Καὶ τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μὲ τὸν κόμητα Λέισσερ; ρώτησε ἡ νέα, μὴ μωροῦντας νὰ κἀνῃ τὴν ἀποστορῆ τῆς.

— Δεσποινίς, εἶστε βασιλίσσα τῆς ὄμοιας καὶ ὁ κόμης μὸλις σὰς εἶδε ἀνοθῆνῃκε μὰ ἀπερίγραπτη συγκίνησι καὶ ταραχὴ.

— Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ καταθέσω στὰ πόδια σας τὸ θαυμασμὸ του καὶ τὴν ἐκτίμησι του...

— Ἀλήθεια! εἶτε χαμεργελώντας ἡ δεσποινίς Βάξ. Ὁ εὐγενής κόμης μοὺ ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὲ προσέξῃ;

— Μποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἄλλοῖς; τῆς ἀπάντησε ὁ Τζὼν Τροῦμφρ, παύσαντας ἄφωρος ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῆς. Μοιάζετε μὲ τὸν ἦλιο ποὺ λαμποκοπάει καὶ θαιπῶνει μὲ τὴς ἀχτίδες του...

— Συγχωρήστε με γιὰ τὴν ἀφέλειά μου, κόμει, τὸν δέικοψε ἡ Λευκὴ, ἀλλὰ ἀκούσα πὸς ὁ κόμης Λέισσερ εἶνε εἰνοοίμωτος τῆς βασιλίσσεως...

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπᾶ...

— Μοὶ εἶπαν ἐπίσης ὅτι ἔχει παντρευτεῖ κρυφὰ μὰ νέα Σκωτσέξ, ποὺ τὴ λένε Φυλὶα Ρῶμφω...

— Ἐνας κρυφὸς γάμοι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ θεωρηθῇ γάμοι, δεσποινίς...

— Ἀκούσα τέλοσι ὅτι εἶνε ἐρωτευμένος τρελλά μὲ τὴν κόμησι Ἐσοῦξ...

— Τὴν ἀγαποῦσε, εἶν' ἀλήθεια, δεσποινίς, ἀλλ' ἀπότου εἶδε σὰς, καμιά ἄλλη γυναῖκα δὲν ἵπαχαιε στὴν καρδία του.

— Καὶ μὲ ποῖον τίτλο, ἐξακοιούθησε χαμεργελώντας ἡ νέα, θὰ λάβωαι θεοὶ στὴν καρδία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μεγιστάνου, ποὺ διατηρεῖ τόσες φῖλες;...

— Μὲ τὸν τίτλο τῆς ἐκωμῆσεως Λέισσερ, ἀποκρίθηκε ὁ βαρωνίσκος, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀπροσπῆ ἐρώτησι τῆς Λευκῆς.

— Ναί, ἀλλὰ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ;...

— (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ συνοδεία ἐξέκινησε περνώντας τὸ μικρὸ ποτάμι ποῦτρεχε μῆρος ὀτὸ μέγαρο...

